

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 05. oktobra 2020. godine
Ref. br.: RK1625/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI243/19

Podnosilac

Muhamet Idrizi

**Ocena ustavnosti
presude Vrhovnog suda Kosova PML. br. 290/2019
od 21. oktobra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Muhamet Idrizi, sa prebivalištem u opštini Vitina (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda [PML. br. 290/2019] od 21. oktobra 2019. godine Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su mu, prema navodima podnosioca zahteva, povređena prava i osnovne slobode zagarantovana članom 30. [Prava optuženog] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 30. decembra 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 9. januara 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifia za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu Krasniqi i Gresa Caka Nimani.
7. Dana 9. januara 2020. godine, advokat Shemsedin Pira je podneo Sudu zahtev u ime podnosioca zahteva.
8. Dana 30. januara 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio pojašnjenje o tome da li ga zastupa advokat Shemsedin Pira ili ne.
9. Dana 5. februara 2020. godine, podnosilac zahteva je obavestio Sud da njega ne zastupa nijedan advokat, uključujući i advokata Shemsedina Pira i to je dokazao, prilažući opoziv overenog ovlašćenja.
10. Sud je obavestio i dostavio kopiju zahteva Vrhovnom sudu, a obavestio je i advokata Shemsedina Pira o njegovom opozivu od strane podnosioca zahteva.
11. Dana 15. jula 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu jedan podnesak.

12. Dana 16. septembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

13. Dana 29. decembra 2008. godine, Okružno tužilaštvo u Gnjilanu je (u daljem tekstu: Okružno tužilaštvo), podiglo optužnicu [PP. br. 168/08] protiv podnosioca zahteva, pod osnovanom sumnjom da je on u saizvršilaštvu sa Sh.I. i uz pomoć E.I., izvršio krivično delo propisano u članu 147. (Teško ubistvo) u vezi sa članovima 20. (Pokušaj) i 23. (Zajedničko izvršenje) i članom 328. (Neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja) Privremenog krivičnog zakona Kosova (u daljem tekstu: PKZK), nakon što je 2. septembra 2008. godine pokušao da liši života R.E. i Sh.E.
14. Dana 8. juna 2009. godine, Okružni sud u Gnjilanu je (u daljem tekstu: Okružni sud) presudom [P. br. 25/2009] oslobodio podnosioca zahteva od gore navedenih optužbi, dok je osobu za koju se navodi da mu je pomogla u izvršenju krivičnog dela, odnosno E.I. oslobodio od optužbe za izvršenje krivičnog dela propisanog u članu 147. PKZK-a, a proglasio ga je krivim za izvršenje krivičnog dela iz člana 328. PKZK-a.
15. Okružno tužilaštvo je uložilo žalbu na gore navedenu presudu Okružnog suda pred Vrhovnim sudom zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i nepotpunog i pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja, sa predlogom da se stvar ponovo vrati na presuđivanje. Podnosilac zahteva i E.I. su podneli odgovor na žalbu Okružnog tužilaštva, tražeći da se ona odbije, kao neosnovana.
16. Dana 7. marta 2012. godine, Vrhovni sud je rešenjem [AP. br. 393/2012] usvojio žalbu Okružnog tužilaštva, kao osnovanu, i poništio presudu [P. br. 25/2009] Okružnog suda u vezi sa podnosiocem zahteva i vratio stvar na presuđivanje.
17. Dana 22. novembra 2017. godine, Osnovni sud je, presudom [PKR. br. 107/2012], proglasio krivim podnosioca zahteva za izvršenje krivičnog dela iz člana 147. (Teško ubistvo) u vezi sa članom 20. (Pokušaj) i 23. (Zajedničko izvršenje) PKZK-a i osudio ga na 3 (tri) godine zatvora. Što se tiče optužbe o izvršenju krivičnog dela iz člana 328. (Neovlašćeno vlasništvo, kontrola, posedovanje ili upotreba oružja) PKZK-a, ona je odbijena. Istom presudom, optuženi E.I. je oslobođen od optužbe.
18. Na gore navedenu presudu, žalbu su podneli podnosilac zahteva i Osnovno tužilaštvo u Gnjilanu (u daljem tekstu: Osnovno tužilaštvo). Prvi, odnosno podnosilac zahteva, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, nepotpunog i pogrešnog utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji; dok je drugi, odnosno Osnovno tužilaštvo, za oslobađajući deo presude za optuženog E.I., i zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, kao i u vezi sa krivičnom sankcijom za krivično delo za koje je podnosilac zahteva proglašen krivim.

19. Dana 19. aprila 2018. godine, Apelacioni sud je, presudom [PAKR. br. 108/2018], odbio žalbe Osnovnog tužilaštva i podnosioca zahteva i potvrdio gore navedenu presudu Osnovnog suda, odnosno presudu [PKR. br. 107/2012] od 22. novembra 2017. godine.
20. Podnosilac zahteva i njegov branilac, su odvojeno podneli zahteve za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu na presudu [PAKR. br. 108/2018] Apelacionog suda u vezi sa presudom [PKR. br. 107/2012] Osnovnog suda zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona. Oni su u svojim zahtevima, između ostalog, naveli da je Osnovni sud, menjajući opisa krivičnog dela i utvrđujući da je podnosilac zahteva krivično delo *“izvršio sa za sada nepoznatim osobama”*, prevazišao optužbu u suprotnosti sa odredbama Zakonika o krivičnom postupku Republike Kosovo (u daljem tekstu: ZKPRK). Državni tužilac je, podneskom [KMLP. br. 155/2018], podneo odgovor na zahteve za zaštitu zakonitosti i predložio da se oni odbiju, kao neosnovani.
21. Dana 18. oktobra 2018. godine, Vrhovni sud je, postupajući po zahtevu za zaštitu zakonitosti, koji je podneo branilac podnosioca zahteva, presudom [PML. br. 226/2018], odbio, kao neosnovan, ovaj zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude [PAKR. br. 108/2018] Apelacionog suda u vezi sa presudom [PKR. br. 107/2012] Osnovnog suda.
22. Dana 3. decembra 2018. godine, Vrhovni sud, postupajući po zahtevu za zaštitu zakonitosti, koji je podneo osuđeni, odnosno podnosilac zahteva, presudom [PML. br. 293/2018], takođe odbio, kao neosnovan, ovaj zahtev za zaštitu zakonitosti protiv presude [PAKR. br. 108/2018] Apelacionog suda u vezi sa presudom [PKR. br. 107/2012] Osnovnog suda.
23. Dana 30. novembra 2018. godine, odnosno 14. januara 2019. godine, podnosilac zahteva i njegov branilac su podneli Sudu svoje zahteve, koji su registrovani kao KI187/18 i KI11/19.
24. Dana 29. jula 2019. godine, Sud je odlučio da zahtev KI187/18 proglasi neprihvatljivim, a da zahtev KI11/19 proglasi prihvatljivim za razmatranje u meritumu i utvrdio da je u presudi PML. br. 293/2018 od 3. decembra 2018. godine Vrhovnog suda došlo do povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.
25. Dana 21. oktobra 2019. godine, Vrhovni sud je, presudom [PML. br. 290/19], odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca zahteva.

Navodi podnosioca

26. Podnosilac u zahtevu navodi da je Vrhovni sud presudom [PML. br. 290/2019] od 21. oktobra 2019. godine povredio njegova prava i osnovne slobode zagarantovane članovima 30. [Prava optuženog] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.

27. Podnosilac zahteva posebno navodi da su mu prava zagantovana članovima 30. i 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, povređena, jer ga njegov zastupnik nije branio na pravilan način tokom sudskog procesa i prema podnosiocu zahteva, branio ga je u suprotnosti sa stavom 7 člana 11. Zakona br. 03/L-117 o advokaturi od 25. marta 2009. godine (u daljem tekstu: Zakon o advokaturi), jer je imao sukob interesa, činjenica o kojoj podnosilac zahteva nije bio obavešten. Prema podnosiocu zahteva, advokat stvari Sh.P., je bio i branilac osobe R.E. u jednoj drugoj krivičnoj stvari, a koji je takođe bio i glavni svedok u krivičnom procesu protiv podnosioca zahteva. Pored toga, prema navodima podnosioca zahteva, navedeni advokat je odražavao očiglednu i konstantu nepažnju tokom njegove odbrane.
28. Podnosilac zahteva, dalje, ističe da (i) njegov advokat nije dovoljno angažovan i nije pripremio uverljiv pravni argument, zbog čega on navodi da su povređena prava zagantovana Ustavom i EKLJP-om koja se odnose na efikasnu zaštitu tokom sudskog procesa, i (ii) da je angažovanje njegovog advokata bilo minimalno i da je tokom brojnih sudskih sednica slao nekog drugog advokata da ga zameni i uopšte nije predstavljao tokom glavnih rasprava.
29. Podnosilac zahteva takođe navodi da su presude redovnih sudova zahvaćene bitnim povredama krivičnih odredba iz člana 384 stav 1 pod stav 1.10 i 1.12 u vezi sa članom 370. ZKPRK-a.
30. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da proglasi njegov zahtev prihvatljivim; da poništi sve odluke redovnih sudova i da vrati stvar na ponovno odlučivanje prvostepenom sudu.

Prihvatljivost zahteva

31. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti propisani u Ustavu, i dalje navedeni u Zakonu i Poslovniku.
32. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način..

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

33. Sud u nastavku takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

34. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [PML. br. 290/2019] od 21. oktobra 2019. godine Vrhovnog suda, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. U tom smislu, zahtev podnosioca je u skladu sa uslovima koji su propisani u stavovima 1 i 7 člana 113. Ustava i članovima 47 i 48. Zakona. Podnosilac zahteva je takođe podneo zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.
35. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika propisuje uslove na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Konkretnije, pravilo 39 (2) propisuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
36. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da, i pored ponovnog pregleda njegovog slučaja od strane Vrhovnog suda, osporenom odlukom mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje koje je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a. Podnosilac zahteva takođe navodi da su mu povređena prava zagarantovana članom 30. [Prava optuženog] Ustava, jer ga njegov advokat nije dobro branio.
37. Sud u početku podseća da je svojom presudom u slučaju KI187/18 i KI11/19 utvrdio povredu prava na pravično suđenje nakon što je presuda Vrhovnog suda PML. br. 293/2018 od 3 decembra 2018. godine doneta u suprotnosti sa članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, jer je (i) doneta iz sastava jednog veća, u kome je u suprotnosti sa relevantnim odredbama krivičnog postupka i sudskom praksom ESLJP-a i Suda, prisustvovao sudija koji je takođe bio deo odlučivanja u

ranijim fazama istog krivičnog slučaja, odnosno učestvovao je kao član sudskog veća u Okružnom sudu kada se odlučivalo o krivičnoj optužbi podnosioca zahteva, a bio je i član veća kada se odlučivalo o njegovom zahtevu za zaštitu zakonitosti u Vrhovnom sudu; i u takvim okolnostima, (ii) legitimne sumnje o nedostatku nepristrasnosti suda su objektivno opravdane.

38. Sud ističe da je presudom u slučaju KI187/18 i KI11/19, proglasio nevažećom samo jednu presudu Vrhovnog suda, odnosno presudu [PML. br. 293/2018] od 3. decembra 2018. godine, koja je doneta kao rezultat zahteva za zaštitu zakonitosti okrivljenog, odnosno podnosioca zahteva protiv presude [PAKR. br. 108/2018] od 19. aprila 2018. godine Apelacionog suda. Međutim, nije razmotrio navode u vezi sa presudom [PML. br. 226/2018] od 18. oktobra 2018. godine Vrhovnog suda, jer je zahtev u vezi sa ocenom ustavnosti istog proglasio neprihvatljivim. Ovaj rezultat razmatranja ustavnosti dveju presuda Vrhovnog suda koje razmatraju zahtev za zaštitu zakonitosti protiv iste presude Apelacionog suda, proizilazi iz činjenice da je Vrhovni sud u okolnostima ovog slučaja odvojeno razmatrao zahteve za zaštitu zakonitosti koje je podneo okrivljeni i njegov branilac, odlučujući preko dveju presuda.
39. U tom smislu, Sud ocenjuje da je bila dužnost Vrhovnog suda da ponovo razmatra svoju odluku u skladu sa nalazima odluke Ustavnog suda i obavesti Sud u vezi sa primenom njegove odluke.
40. Sud primećuje da je Vrhovni sud u skladu sa presudom Suda, ponovo razmotrio zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca na osnovu nalaza presude Suda u slučaju KI187/18 i KI11/19, odnosno u vezi sa navodima o sastavu sudskog veća. Vrhovni sud, nakon što je uklonio povredu utvrđenu presudom Suda, razmotrio je navode podnosioca zahteva i odlučio da ih proglasi neosnovanim.
41. Shodno tome, Sud ocenjuje da je Vrhovni sud uklonio povredu prema nalazima presude KI187/18 i KI11/19 Suda i time je ispunio svoju dužnost u vezi sa primenom presude Ustavnog suda.
42. Sud podseća da podnosilac zahteva takođe pokreće i druge navode u vezi sa presudom [PML. br. 290/2019] od 21. oktobra 2019. godine Vrhovnog suda. Podnosilac zahteva se poziva na povredu člana 30. [Prava optuženog] Ustava, dok što se tiče člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, kao što je napred naglašeno, navodi da je (i) njegov branilac postupao u suprotnosti sa Zakonom o advokaturi, tako što je shodno tome oštetio njegove interese; i (ii) da je osporena presuda doneta u suprotnosti sa određenim odredbama krivičnog postupka.
43. Što se tiče navoda o povredi člana 30. Ustava, Sud ističe da samo pominjanje članova Ustava nije dovoljno da se izgradi navod o ustavnoj povredi. Kada se navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva treba da osiguraju obrazložene navode i uverljive argumente. (Vidi, u tom smislu, slučaj Suda: KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
44. Što se tiče navoda da je (i) osporena presuda doneta u suprotnosti sa određenim odredbama krivičnog postupka; (ii) njegov branilac postupao u suprotnosti sa Zakonom o advokaturi i time oštetio njegove interese, Sud smatra da je

podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovu zakonitosti, odnosno na pogrešnom utvrđivanju činjenica u vezi sa zastupanjem njegovo branioca, kao i na pogrešnom tumačenju zakona od strane redovnih sudova.

45. Sud podseća da se ovi navodi odnose na način na koji su redovni sudovi utvrdili činjenice slučaja i izvršili relevantna pravna tumačenja. Kao takvi, ti navodi spadaju u oblast zakonitosti i, u principu, ne spadaju u domet Ustavnog suda (vidi, slučaj: KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35).
46. U tom smislu, Sud ističe svoj opšti stav da nije njegova dužnost da se bavi činjeničnim i pravnim greškama koje su navodno počinili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su takve greške mogle povrediti prava i osnovne slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). U suprotnom, Sud bi se ponašao kao sud „*četrto*g stepena“, što bi rezultiralo prekoračenjem granica utvrđenih u njegovoj nadležnosti. U skladu sa svojom već konsolidovanom praksom, Sud ponavlja da je uloga redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava i da Ustavni sud ne može da oceni zašto je redovni sud odlučio na jedan, a ne na neki drugi način (vidi slučaj: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
47. Ustavni sud može samo da razmatra da li su u jednom sudskom procesu dokazi iznet na pravičan način i da li su postupci uopšte, gledani u celosti, vođeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično suđenje.
48. Na osnovu spisa predmeta, Sud primećuje da je obrazloženje iz presude Vrhovnog suda jasno i nakon razmatranja svih postupaka, Sud je takođe utvrdio da postupci pred redovnim sudovima nisu bili nepravilni ili proizvoljni.
49. Sud primećuje da je Vrhovni sud nakon što je uklonio povredu utvrđenu presudom KI187/18 i KI11/19 Ustavnog suda, odbacio zahtev za zaštitu zakonitosti podnosioca, kao neosnovan, podnet na presudu Osnovnog suda u Gnjilanu i presudu Apelacionog suda. Sud primećuje da u presudi [Pml. br. 290/2019] od 21. oktobra 2019. godine Vrhovnog suda, sudija R.R nije bio deo Veća za razmatranje, znači nije bio deo odlučivanja. Deo Veća za razmatranje u gore navedenoj presudi Vrhovnog suda su bili sudije: E.P predsednik, A.M i M.M članovi. Dakle, time je Vrhovni sud uklonio povredu koju je utvrdio Sud presudom KI187/18 i KI11/19.
50. Dakle, Vrhovni sud je, nakon što je razmotrio navode podnosioca zahteva u presudi [Pml. br. 290/2019] od 21. oktobra 2019. godine, istakao sledeće:

“

“ Vrhovni sud Kosova, nakon što je uklonio povredu utvrđenu presudom Ustavnog suda Republike Kosovo, ponovo je razmotrio navode iznete u zahtevu.

Vrhovni sud Kosova je na sednici veća razmotrio spise predmeta u smislu člana 435 stav 1 u vezi sa članom 436 stav 1 ZKPK-a i nakon ocene navoda u zahtevu utvrdio: da zahtev nije osnovan.

Prema oceni Vrhovnog suda Kosova, navod osuđenog je neosnovan, jer presude protiv kojih je podneo zahtev, nisu zahvaćene povredama koje navodi.

U izreci presude prvostepenog suda je opis da je osuđeni delovao sa drugim trenutno neidentifikovanim licima, međutim, to ne čini izreku nerazumljivom, jer je očigledno da je ovom presudom proglašen krivim samo osuđeni Muhamet Idrizi koji je i kažnjen, jer je koristio automatsku pušku, što je u skladu sa balističkom ekspertizom, kojom se potvrdilo da je na licu mesta pronađeno 26 patrona kalibra 7,26 x 39 mm koji su ispaljeni iz istog oružja, i to je upravo i razlog zašto je prvostepeni sud oslobodio drugog optuženog Envera Idrizija za krivično delo pokušaj teškog ubistva. U ovom slučaju rezultira da je nije sporna činjenica da je samo osuđeni Muhamet Idrizi pucao iz dugačkog oružja što takođe potvrđuju oštećeni, svedoci Reshat i Shaip Emerllahu, i kao što je i prvostepeni sud naveo u svojoj presudi na [stranici 5-7 da ovo obrazloženje u potpunosti usvaja i Vrhovni sud Kosova. Presuda prvostepenog suda, odnosno odredbe, je jasna i konkretna i uključuje sve podatke o vremenu, mestu i načinu izvršenja krivičnog dela, dok su u njenom obrazloženju navedeni jasni razlozi odlučujućih činjenica koje je takođe potvrdio i drugostepeni sud.

Navodi istaknuti u zahtevu koji se odnose na alibi osuđenog Muhameta Idrizija, odnosno okolnost da je u vreme kada je krivično delo izvršeno bio na drugom mestu, nisu osnovani. Prema oceni Vrhovnog suda Kosova, navodi u vezi sa povredom krivičnog zakona, pošto u ovom slučaju nije utvrđeno da je krivično delo počinjeno iz motiva beskrupulozne osvete, takođe nisu bili osnovani. Na osnovu načina i okolnosti izvršenja ovog krivičnog dela, odnosno presretanje i čekanje oštećenih, nesumnjivo je aspekt lukavstva koji je takođe povezan sa motivom osvete kao rezultat ubistva koje je prethodno član porodice oštećenih, odnosno njihov ujakov sin, uradio porodici sada osuđenog Muhameta Idrizija. Da se radi o motivima osvete potvrđuje se i nastavkom lanca nasilja između ovih porodica, odnosno ubistvom koje je izvršio član porodice osuđenog Muhameta Idrizija nad članom porodice oštećenih, što jasno pokazuje motiv osvete u ovom slučaju. Stoga, na osnovu zaključaka nižih sudova o razvoju događaja, motivu i pravnoj kvalifikaciji rezultat su pravične ocene izvedenih dokaza i, shodno tome, krivični zakon je pravilno primenjen“.

51. S tim u vezi, Sud dalje smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da su postupci pred Vrhovnim sudom bili nepravilni ili proizvoljni ili da su mu prava i osnovne slobode zaštićene Ustavom povređene kao posledica pogrešnog tumačenja procesnog prava. Sud ponavlja da je tumačenje zakona dužnost redovnih sudova i da je stvar zakonitosti (Vidi, *mutatis mutandis*, slučajeve: KI63/16, podnosilac zahteva: *Astrit Pira*, rešenje o neprihvatljivosti od 8. avgusta 2016. godine, stav 44; KI150/15 KI161/15; KI162/15; KI14/16; KI19/16; KI60/16 i KI64/16, podnosioci zahteva: *Arben Gjokaj, Hysni Hoxha, Driton Pruthi, Milazim Lushtaku, Esat Tahiri, Azem Duraku i Sami Lushtaku*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. novembra 2016. godine, stav 62).
52. Što se tiče navoda koji se odnose na njegovog branioca, gde je, prema podnosiocu zahteva, njegov branilac postupao kršeći Zakon o advokaturi, i tako ošteti

njegove interese, što u stvari ne predstavlja valjan argument za razmatranje pred Ustavnim sudom, čak šta više, kada je sam podnosilac zahteva imao priliku u svim fazama postupka da opozove svog branioca, što dokazuje da to do danas nije učinio.

53. Sud ističe da je ponašanje advokata ili zastupnika pred sudovima, koje je sam podnosilac ovlastio, odgovornost podnosioca zahteva. Svaka proceduralna radnja ili propust zastupnika pripisuje se podnosiocu zahteva (vidi: *Bekauri protiv Gruzije*, br. 14102/02 ESLJP, presuda od 10. aprila 2012. godine, stavovi 22-25; i, *mutatis mutandis*, i *Migliore i drugi protiv Italije*, br. 58511/13 ESLJP, rešenje od 27. januara 2014. godine, vidi slučajeve Suda: slučaj br. K102/10, podnosilac zahteva: *Roland Bartečko*, rešenje o neprihvatljivosti, stavovi 25-28, 21. mart 2011. godine; K161/15, podnosilac zahteva: *Islam Krasniqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. septembra 2015. godine, stav 33).
54. Shodno tome, uzimajući u obzir navode koje je pokrenuo podnosilac zahteva i činjenice koje je izneo, Sud, na osnovu standarda postavljenim u svojoj sudskoj praksi u sličnim slučajevima i sudske prakse ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva nije dovoljno dokazao i potkrepio svoje navode o povredi prava i osnovnih sloboda koja su zagarantovana Ustavom i EKLJP-om.
55. Shodno tome, zahtev je, na ustavnim osnovama, u skladu sa članom 113 (7) Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, očigledno neosnovan i treba da se proglasi neprihvatljivim.

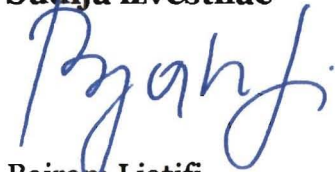
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 16. septembra 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona, i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatifi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi